

Pisicuța pierdută

Maria și frățiorul ei Marius aveau părinți credincioși. De mici au învățat să meargă cu micile lor grijuri la Domnul Isus. Într-o zi n-au reușit să-l găsească pe drăgălașul lor motănel, Tom. Toată căutarea a fost zadarnică, așa că cei doi au fost foarte abătuți. Ce oare s-a întâmplat cu el?

„Mamă, ne aude Domnul Isus și atunci când ne rugăm pentru Tom?” au întrebat copiii. „Desigur vă ascultă”, le-a răspuns mama, „Domnului Isus îi putem spune totul, este lucrul cel mai bun, pe care îl puteți face.”

Ei au urmat imediat sfatul bun al mamei. Cu sinceritate copilărească, Maria și Marius au adus problema lor înaintea Aceluia, care poate totul, pentru care nimic nu este prea greu, dar nici *ceva prea neînsemnat*. Și cei doi așteptau liniștiți și plini de încredere împlinirea rugăminții lor.

În ziua următoare Maria și Marius mergeau spre casă pe strada unde au locuit nu demult. Se întunecase deja. Dintr-odată a apărut o mașină cu farurile aprinse, și-n ultimul moment, în raza luminii, au văzut un animal micuț de culoare închisă cu ochi strălucitori, care tremurând de frică s-a alipit de picioarele lor unde căuta ocrotire. Era Tom, motănelul lor dispărut.

Ce bucurie pentru Maria și Marius, când l-au recunoscut pe Tom al lor. Plini de bucurie l-au dus acasă. Mama s-a bucurat împreună cu ei, și toți trei au mulțumit Mântuitorului, care a fost atât de bun și le-a ascultat rugăciunea.

Să nu aducem atunci și noi toate îngrijorările noastre, *mici* și mari, Domnului Isus și să nu ne încredem în El, care și azi mai ascultă rugăciunile? Un vers de cântare spune:

„Lui să-I spunem fără teamă
Chinul nostru-oricât de greu;
Ruga EL o ia în seamă,
Ieri, și azi, și mâin, mereu.”